

στ. 20-22 Απόφαση. Ο όρκος αποτελεί πλήρη απόδειξη¹, καθώς απαλλάσσει τον μεν ενάγοντα από την κατηγορία για «συκοφαντία»² του εναγομένου και τον εναγόμενο από την καταβολή της δαπάνης για την εισαγωγή του εμπορεύματος από τη Βλαχία και για τη διατροφή του πατέρα του. Ως προς το τελευταίο, ο ενάγων δεν αναγνωρίζεται από το Κριτήριο ως διοικητής αλλοτρίων, διότι συνήψε συμφωνία με τον πατέρα του εναγομένου χωρίς να λάβει γνώση ο τελευταίος –που είχε την υποχρέωση διατροφής– και δεν προέκυψε κάποια έκτακτη ανάγκη.

στ. 22-29 Η απόφαση κηρύσσεται εκτελεστή εντός και εκτός της Τρανσυλβανίας. Επειδή ο ενάγων κατοικούσε στη Βλαχία και ο εναγόμενος εμπορευόταν με είδη που εισήγε από τη χώρα αυτή στην Τρανσυλβανία, ήταν δυνατόν να διαιωνίζονται οι μεταξύ τους δικαστικοί αγώνες. Για τον λόγο αυτό, το Κριτήριο επέβαλε στον ενάγοντα να υποσχεθεί ότι θα σεβαστεί την απόφαση και δεν θα προσφύγει ξανά κατά του εναγομένου για την ίδια υπόθεση, απειλώντας κυρώσεις. Ο μηχανισμός αυτός που είχε επινοήσει το Κριτήριο υποκαθιστούσε το δεδικασμένο³, ώστε να υπάρχει ασφάλεια δικαίου για τα μέλη της Κ που μετακινούνταν σε αυτές τις χώρες. Στην προκειμένη περίπτωση, η υπόσχεση του ηττηθέντος διαδίκου ήταν απαραίτητη διότι δεν ήταν μέλος της Κ, γι' αυτό και υπογράφει στην απόφαση με τον τύπο που χρησιμοποιούνταν για τον συμβιβασμό, δημιουργώντας έτσι ενοχή «ἐξ ἀποφάσεως».

1. Κατά το τρανσυλβανικό δίκαιο (Ι. Αδάμη, *Σύνταγμα Νόμων Πολιτικῶν*, 22, σ. 86), ο όρκος που επάγει ο ένας διάδικος στον άλλον αποκαλείται «ἐνδικος ὅρκος» και δίδεται «συναινουῦντος καὶ δικάζοντος τοῦ Κριτοῦ», ενώ δεν μπορεί ο διάδικος να αρνηθεί να δώσει τον όρκο (πρβλ. στ. 13-15 της εγγρ.).
2. Η «συκοφαντία» έχει εδώ την έννοια της ασκήσεως αγωγής για αιτία που ο ενάγων γνωρίζει ότι είναι ψευδής.
3. Βλ. παρόμοιες περιπτώσεις «δεδικασμένου» αν., π.χ. Μέρος Γ', εγγρ. 40, 76, και Μέρος Δ', εγγρ. 1, 56.

86

1765/V/-

χ. Ιωάννη Αδάμη

978/φ 41r

**Απόφαση προδικαστική. Διαπληκτισμός σε δημόσιο χώρο.
Εγγυοδοσία.**

//

1765. Μαΐου.

²/Ἐστῶντας νὰ ἐφανερώθῃ πῶς ὁ κὺρ Γιόργης Δημητρίου.³/ καὶ ὁ κὺρ

Πασκάλης Στόγιου, ἀπὸ τὰ λόγια ὅπου ἐπρο<τεστα>λόγισαν⁴/ εἰς τὸ παρόν, νὰ ἐμάλλωσαν ἄπρεπα τὴν προάλλην εἰς⁵/ τὴν σάϊκα, λοιπὸν κ(α)τ(ὰ) τὴν νομοθεσίαν τῆς Κομπανίας⁶/ νὰ δώσουν καὶ οἱ δύο τοὺς σημάδια ἀπὸ F 12. ἔως νὰ⁷/ μεταθεωρηθῇ, καὶ νὰ ἐξεταχθῇ, καὶ νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τέλ(ει)α⁸/ Κρίσις τοὺς. καὶ ἐγράφη διὰ ἔνδειξιν.

⁹⁻¹³/ θωμᾶς βελλερᾶς νῦν προεστῶς, Μανικάτης· σαφράν(ος) mpr, Πέtkος Πέτρ(ου) παρών [χ.γρ.], Ἰωάν(νης) ἀδάμη, Γιάννης Μαυρουδῇ [χ.γρ.], δι-
μιτρι σουφρα, Γεώργιος Ἰωάνν(ου) Μάρκ(ου) Καπετάνος mpr.

στ. 2-4 Προφορική αγωγή και ανταγωγή μελών της Κ για διαπληκτισμό –ενδεχομένως και εξύβριση–, επάνω σε μαούνα, με την οποία μετέφε-
ραν εμπορεύματα.

στ. 5-6 «κατὰ τὴν νομοθεσίαν τῆς Κομπανίας»: Τα δεσπίσματα δεν επιβάλλουν εγγυοδοσία μέχρι της οριστικής εκδικάσεως της υποθέσεως. Το ποσό της εγγυοδοσίας αντιστοιχεί στη χρηματική ποινή που προβλέ-
πουν τα δεσπίσματα για τον διαπληκτισμό σε ιδιωτικό ή δημόσιο χώρο¹. Χρησιμοποιείται ο όρος «σημάδι» για να αποσαφηνισθεῖ ὅτι πρόκειται για παροχή ασφάλειας, προκειμένου να μηφυγοδικήσουν οι διάδικοι, και ὄχι για ποινή. Ενδεχομένως, το Κριτήριο θέλει να ωθήσει τοὺς δια-
δίκους σε εξώδικο συμβιβασμό, μετὰ τον οποίο οι διάδικοι θα πάρουν πίσω τα «σημάδια» και θα μπορέσουν να φύγουν σε εμπορικό ταξίδι (η Ἄνοιξη ἦταν η συνήθης και πλέον πρόσφορη εποχή για τοὺς μακρυνούς εμπορικούς προορισμούς).

1. Βλ. π.χ. Θ. 32(1695) § 2 και 46(1746) § 3 (ΕΚΣ, σσ. 315 και 357 αντίστοιχα).

87

1765/V/-

χ. Ἰωάννη Αδάμη

978/φ 41r

σχ. 89

**Απόφαση οριστική. Αγωγή για την καταβολή εξόδων κλητεύσεως
εναγομένου, κατ'εντολήν του προεστού.**

¹⁴/ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ κύρ Δημήτρης Σούφρας ἐπρωτεσταλό-¹⁵/γη-
σε κατέμπροσθεν ἡμῶν, τὸ πῶς νὰ ἔκαμεν ἔξοδα εἰς¹⁶/ αὐτό, ὅποτε
τόν ἐτζηταλόγισεν τὸν Καλοκυρίτζην, νὰ πηγένη¹⁷/ στό Λαζαρέτο, μέ
τὴν προσταγὴν τοῦ νῦν Προεστοῦμας, διὰ νὰ¹⁸/ λογαριασθῇ μέ τόν
κύρ Γιαννάκη Λευτερόπουλο, διὰ ταῖς ὑπό-¹⁹/δεσες ὅπου ἔγραψε στήν
Γραφῆντου, καὶ ὅμως ὁ Καλοκυρίτζης²⁰/ δὲν ὑπήκουσεν, μάλιστα